

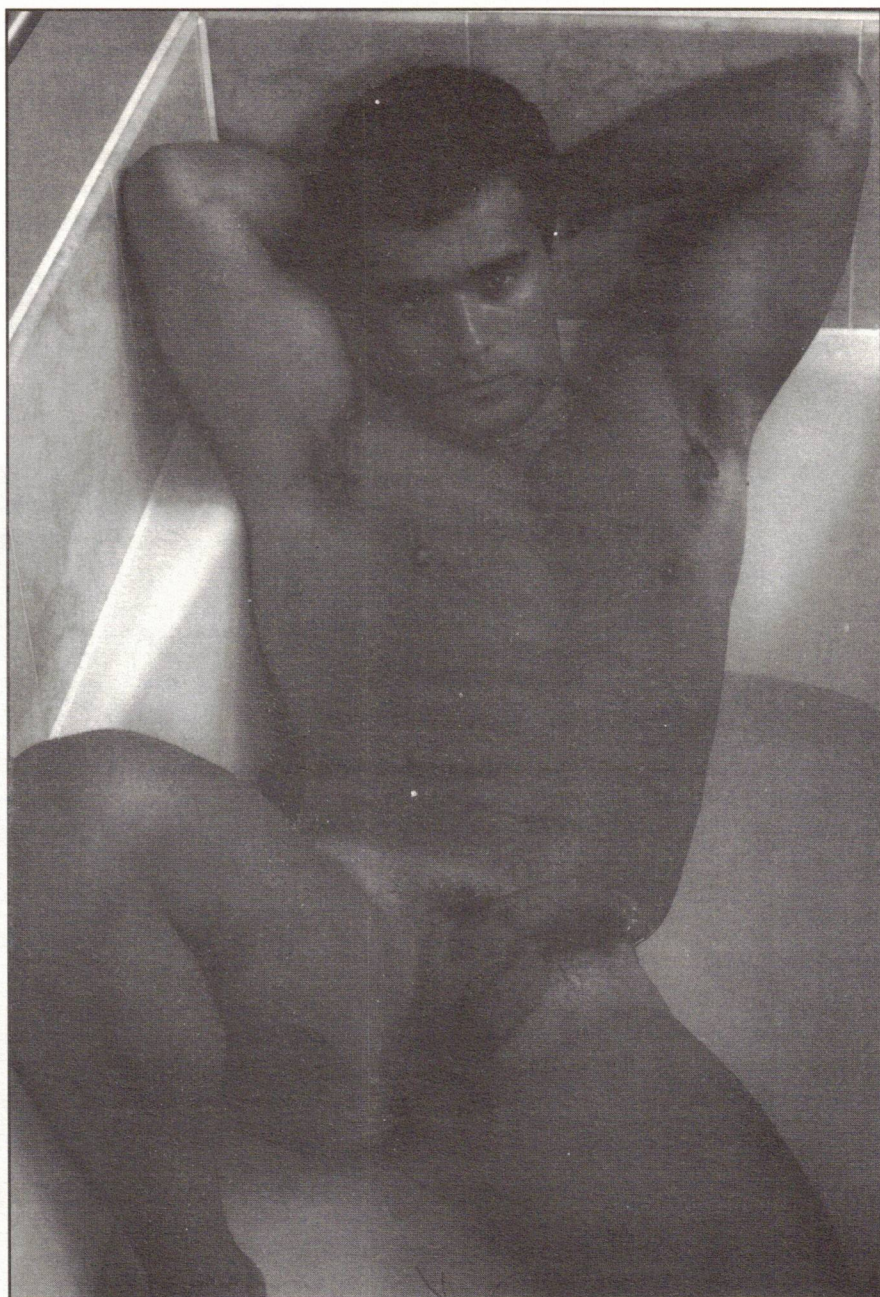
LAMBDA

1993 ROČNÍK 4

ČÍSLO 7/8

*Nemravné věci jsou
nemravné věci. Problém
je v tom, že jedni to
tvrdí o sexu a druzí
o politice.*

*Nejen v erotice
s neutuchajícím
nadšením stále znova
a znova zjišťujeme, že
ve všech případech je to
až na malé rozdíly
všechno stejné.*



KOLIK NÁS JE

Americký týdeník Newsweek z 15. února přinesl článek nadepsaný „Kolik je homosexuálů?“. Zabývá se rozbohem průzkumů - těch vědecky neutrálních i těch homofobních, jako je průzkum P. Camerona - téměř úplně zpochybňujících dosud směřodatnou studii A. Kinseyho. Podle ní, „homosexuálové představují 10% amerického obyvatelstva“.

Newsweek píše, že za „půl století od Kinseyho žádný jiný výzkum jeho zjištění nepotvrdil. Podle nejnovějších studií je homosexuálů a lesbiček jedno až šest procent obyvatelstva“.

Jedno procento uvádějí konzervativní homofobové jako argument proti zá-

konům na ochranu lidských práv stejněpohlavně cítících lidí, zatímco věrohodnější výzkumníci z Chicagské univerzity a z univerzity ve Washingtonu citují výzkum, podle kterého v roce 1992 výlučně stejnopohlavní aktivitu uvedlo 2,8 % mužů a 2,5 % žen.

Newsweek dodává, že podle výzkumníků jsou tato nižší čísla sice realističtější než Kinseyho 10%, ale pravděpodobně jsou podhodnocena, protože někteří dotázaní lidé se možná báli přiznat se ke svému stejnopohlavnímu jednání.

V knize „Janus Report on Sexual Behavior“ se hovoří o zjištěních, ke kterým dospěli ve výzkumu za posledních 20 let S. a C. Janusovi. Ze sedmi tisíc

dotázaných (představujících typický průřez obyvatelstvem USA) uvedlo 22 % mužů a 17 % žen, že měli alespoň jeden stejnopohlavní zážitek.

Navzdory dvaceti letům činnosti a výchovy gayů a lesbiček je skutečností, že postoje Američanů k homosexualitě se změnilly pouze málo. Podle údajů Národního střediska pro výzkum veřejného mínění při Chicagské univerzitě (NORC) z roku 1977 prohlásilo 67 % dotázaných, že vztahy mezi osobami stejného pohlaví jsou „vždy špatné“ a v roce 1991 na stejnou otázku odpovědělo 71% dotázaných, že homosexuální chování mezi dospělými neschvalují.

(*Outlines, III/93, z angl.přel. - ard -*)

Hollywood chce happy end

Je málo témat, která by byla ve světě filmu takovým tabu jako je AIDS. Přitom v Americe na ni zemřelo již 24.000 lidí. Je to více, než kolik jich zahynulo ve Vietnamu. Ironie je i v tom, že tato nemoc doléhá zvláště těžce na umělecký svět. Seznam zemřelých v Hollywoodu je týden co týden delší, „Jestli to půjde

tak dál“, říká Dustin Hoffman, „za chvíli tu nebude mít kdo hrát...“

Bývalý ředitel Paramountu Ganis se vyjádřil, že se tomuto tématu nevyhýbají, ale není to jednoduché. Chybí nejen peníze. Důležitou roli hrají i emoce. Takový film je v podstatě tragédií, ale lidé se chtějí zejména bavit. Očekávají happy end, ale AIDS takovou možnost nedává.

Snad prvním pokusem byl film „Přá-

telství dávného data“ Normana Reného. Scénář k filmu z roku 1986 měl být kronikou skupiny gayů, která byla postižena AIDS. Filmová studia neměla o námět zájem. Obávala se být první. Až konečně producent série „American playhouse“ se scénáře ujal. Doufal, že najde filmové hvězdy, což usnadní financování filmu. Bez úspěchu. Herci se většinou ostýchali vystupovat na plátně jako homosexuálové. Lidé se totiž velmi

L. Snider / New York



se svými miláčky z plátna ztotožňují a ještě dnes nechtějí vzít mnozí diváci na vědomí, že např. Rock Hudson, který zemřel na AIDS a představoval ve filmu drsné chlapáky, byl vlastně gay. Odvahu zahrát opravdového gaye měli snad jen Dustin Hoffman nebo William Hurt.

Jedním z hlavních důvodů, proč je vztah k AIDS v Hollywoodu tak rozporuplný, je skutečnost, že je tu nemoc

považována za ožehavé politické a tudíž nebezpečné téma. Člověk, který se jím začne zabývat, se octne v tlaku více skupin. „A klidně se může stát, že vás někdo za rohem zastřelí,“ říká jeden producent Hollywoodu. Nikdo se zatím neodvážil udělat první krok, kterým by se naznačovalo, že gayové mají právo zastávat ve společnosti stejná postavení jako heterosexuální jedinci.

Ironií osudu je, že gayů je mezi umělci a finančníky v Hollywoodu požeňnaně. Mocní gayové zde zastávají vrcholné posty a to je na tom všem nejpikantnější. V životě by to však na veřejnosti nepřiznali, bojí se. Možná právě tato jejich zbabělost přivedla „militantní gaye“ k myšlence seznámit veřejnost s tím KDO JE KDO - WHO IS WHO.

Svět Petra Weigla

Recenze na knihu

Stála ve výloze, hrdá a vznešená. Potom jsem si ji odnesl domů a napadlo mě, zda to není svatokrádež, dotýkat se holýma rukama takové krásy. Chtělo by to bílé rukavice, svícny, k tomu tlumenu hudbu...

Knihu „Svět Petra Weigla“ vydal Odeon v roce 1993. Jakmile se začnete do prvních řádků, odlepíte se od všední skutečnosti a přenesete se do nádherného světa plného barev, tékavých nálad po boku všudypřítomné paní Hudby. Tiše kráčíte tím světem který se nevnímá jen očima, ale celým tělem. Cítíte touhu po dokonalosti a harmonii, když si prohlížíte barevné fotografie (Jiří Kadaňka a Jan Třeštlík). Pudově cítíte, že zde často umírá láska a celým srdcem se bojíte o své hrdiny, ať už se jmenují Taťána, Radúz a Mahulena, Rusalka či Markétka.

Byli jste vyvoleni vykoupat se v očištné řece hudby Suka, Debussyho, Schuberta, Dvořáka a dalších. Pro Vás sblížil režisér a dramaturg ND literaturu s výtvarným uměním, dal každému obrazu vnitřní obsah, nechť jde o krajinu, dům, fyziognomii tváře. Byl to on, kdo vybral výrazné herecké individuality, obdařené duševní i fyzickou krásou, aby naplnily jeho záměry. (M. Vašáryová, M. Kňážko, P. Bartoluzzi, J. Kukura, J. Tříška...)

Petr Weigl - tvůrce výlučný a těžko zařaditelný. V jeho díle soupeří dobro a zlo, láska a nenávisť. Režisér, jehož každá nová práce se stává středem zájmu kritiky i divácké obce. Vyznavač osudovosti podávající svědectví o jedinečnosti v člověku. Kritika mu často vytýkala estétství, porušování tabu a výlučnost, přestože diváci podléhali emo-

cionální působnosti jeho filmů. O tom všem vypráví tato krásná kniha. Zaslouží si Vaši pozornost nejen díky svému obsahu, ale i osobě, o níž hovoří.

J. Jaronek

Petr Weigl:

narozen 16.9. 1939 v Brně. Vystudoval FAMU, pracoval jako dramaturg, potom jako režisér.

Nejčastější spolupracovníci:

a) dirigenti - L. Pešek, M. Rostropovič

b) choreografové - Bějárt, Balanchine

P. Weigl: Utrpení Sv. Sebastána (ukázka z knihy)

c) pěvci - Pavarotti, Dvorský, Donathová

d) tanečníci - Harapes, Kafka, Bartoluzzi, Pešíková, Drottnerová

e) herci - sestry Vašáryovy, Medřická, Kukura, Kňážko, Dočolomanský,...

f) kameramani - J. Kadaňka a J. Kučera

Vyznamenané filmy:

1969 Prix d'Italia - Bludiště noci

1972 Prix d'Italia - Romeo a Julie

1989 Zlatá Praha - Romeo a Julie na vsi, aj.

Je řazen do blízkosti režiséra L. Viscontiho, protože mají blízké cítění. Film dle J. Zeyera „Radúz a Mahulena“ byl zapsán do zlatého fondu kinematografie.



PODNIKATELÉ MAJÍ USTLÁNO NA RŮŽÍCH

Praha-Střešovice, stanice tramvaje Sibeliova, Na Ořechovce. Dvě postarší ženy v temperamentním rozhovoru:

„Tak si představte paní A., kam to až dospělo. Vpředvečer svátku Jana Nepomuckého pořádali ti hospodští na náměstí dokonce i ohňostroj. A nejen to. Pozvali si i známého komika z televize, no jak se jmenuje...jó Jaroslav Štercl a ten v parku před hospodou vyprávěl vtipy. Lidi se chechtali a tleskali. Špicovala jsem uši, ale tak daleko k nám nebylo všemu rozumět. Potom vyhrávala muzika a docela i hezky zpívali. Pak taky ještě vystupoval ten chlap převlečený do ženské šaty - znáte ho taky určitě z televize, nějaký Čejka. Mezitím jsem volala na policii, aby to přijeli zatrhnout, že je už půlnoc.“ - „A co policie?“ dychtila p. A. „Jó, přijeli! Mluvili něco s majitelem a hned odjeli.“

Najednou všechno z parku před hospodou zmizelo dovnitř baráku, stoly i židle byly během pěti minut uklizeny - a já měla po divadle.“

Honzo a Bertíku, bylo to opravdu tak?

B: Bylo. Ta ženská nelhala.

H: Akci jsme řádně nahlásili na Obecním úřadě Phy 6. Ohňostroj ve 21,30 a zábavu do 24,00 hodin. Samozřejmě s uvedením parku do původního stavu. Důvod oslavy bylo roční výročí otevření restaurace „U tlustý Bertý“.

Jak jste přišli k domu zde Na Ořechovce?

H: Dědeček v roce 1922 vilu postavil a já ji zdědil po rodičích.

Rozhodli jste se tedy v rodinné vile podnikat v pohostinství?

B: Přesně tak. Předtím jsme oba dělali u Restaurací a jídelen, takže víme co obor obnáší.

H: Přestavba začala 1. června 1991. Přízemní pokoje byly probourány a tak vznikl výčep s přípravnou a dvě hostinské místnosti spojené schodištěm do suterénu ke dvěma WC. Dále pak veškeré provozní zázemí s lednicí, sklady, zaměst-

naneckou šatnou a vším tím co si hygienik navymýšlel pro soukromníka a co tak velkoryse nepožaduje a přehlíží v státních podnicích

Rok tedy provozujete Tlustou Bertu, jak jste přišli na tento název?

H: Čistě z recese. Bertík, s nímž žiji už deset let, váží i s postelí dohromady asi tak 50 kg. Proto tlustá. A Bertík-Berta je spolujajitelem.

A co hosté?

B: RaJ Prahy 6 zlikvidoval Na Ořechovce v poslední době sedm restauračních zařízení bez náhrady. Takže si na nezájek vůbec nemůžeme stěžovat. Rozšířili jsme nabídku o polévky a teplá jídla. Otevřeno máme denně. Tancujeme tu okolo hostů doslova od nevidim do nevidim.

H: A lidi jsou spokojeni. To vidím podle tváří. Rádi se k nám vracejí na dobré pivo, jídlo, přátelské popovídání i na forbes. Přicházejí i se svými čtyřnohými kamarády, protože náš malý pejsek Prcek-Prčínek má rád společnost, je členem rodiny a miláčkem našich hostů. Nikdy dlouho ve svém pelišku pod piánem nevydrží, protože musí každého nově příchodního uvítat.

Takže stížnost sousedů vytekla v časopise Květy je opravdu motivovaná jen zlobnou závistí?

H: Ničím víc. Chytají se každé maličkosti. V posledním dopise zaslaném Obecnímu úřadu si stěžují, že návštěvníci v noci močí na stromy v parku a ty kvapem usychají. A to si nedovedu představit, až se roznese, že jsem Bertíkovi koupil k desetiletí společného života Tatru 613...

Možná, že bude Na Ořechovce o několik infarktů více

B: Snad! Ale nerad bych přišel o stálé zákazníky. Pomlouváči k nám stejně přijdou jenom občas.

A co Váš G - CLUB?

H: Pro všechny pražské i mimopražské Gaye jsou prostory restaurace otevřeny od 22,00 hodin od ST do NE.

Chceme to naplno rozjet od září. Mám připravené členské legitimace a podrobnosti rád sdělím i telefonicky denně od 8,00 - 20,30 na telefonním čísle 02/311 46 11.

Jak se k Vám dopravit?

H: Z centra Prahy nejlépe metrem na stanici Hradčanská. Přesednout na tram.č.1 nebo 18 a dojet až do stanice Sibeliova. Potom asi tak 200 m mezi vilami na Macharovo náměstí č.418/4. Velké dřevěné schodiště a světlé markýzy z chodníku do přízemí nepřehlédnete.

B: Nebo autobusem č.216 z Hradčanské na Macharovo náměstí a rovnou parkem nahoru. Orientačním bodem je pomník padlým z 1. světové války.

„Víte, paní A., bejt to za komunistů, tak se seberu a jdu za soudružkou Švorcovou. Bydlí ne-daleko náměstí a ta by jim ukázala. Měli by hned po ohňostrojích a podnikání. Ale teď? Člověk je úplně bezmocnej. Co mě se dřív bálo lidí...zvlášť, když jsem ten barák dostala za věrný služby soudruhům. A co se táta nadřel v Ruzyni, když musel mlátit ty grázly kapitalistický. Jsem rok sama v celý tý haluzně, děším se, že se vrátějí původní majitelé co ve 48. roce zdrhli za kopečky. Všechno cenný jsem už rozprodala a prachy ulila ve Vídni do banky. A takováhle podnikatelská verbež nám „starousedlíkům“ bude narušovat socialistický soužití. A ke všemu navíc jsou to voba buzeranti.“



- ZdZ -

Přečetli jsme

● Irský parlament 24. června v Dublinu přijal zákon povolující styk mezi osobami stejného pohlaví staršími 17ti let. Až dosud byla homosexualita dle zákona z 19. století trestným činem.

● Na Slovensku bylo k 31. 5. 1993 evidováno 53 HIV pozitivních osob. Z tohoto počtu je 25 obyvatelů Slovenska. Mezi infikovanými jsou 2 ženy, 18 gayů. U 5ti osob se už choroba AIDS rozvinula (Práca, 11.6.93)

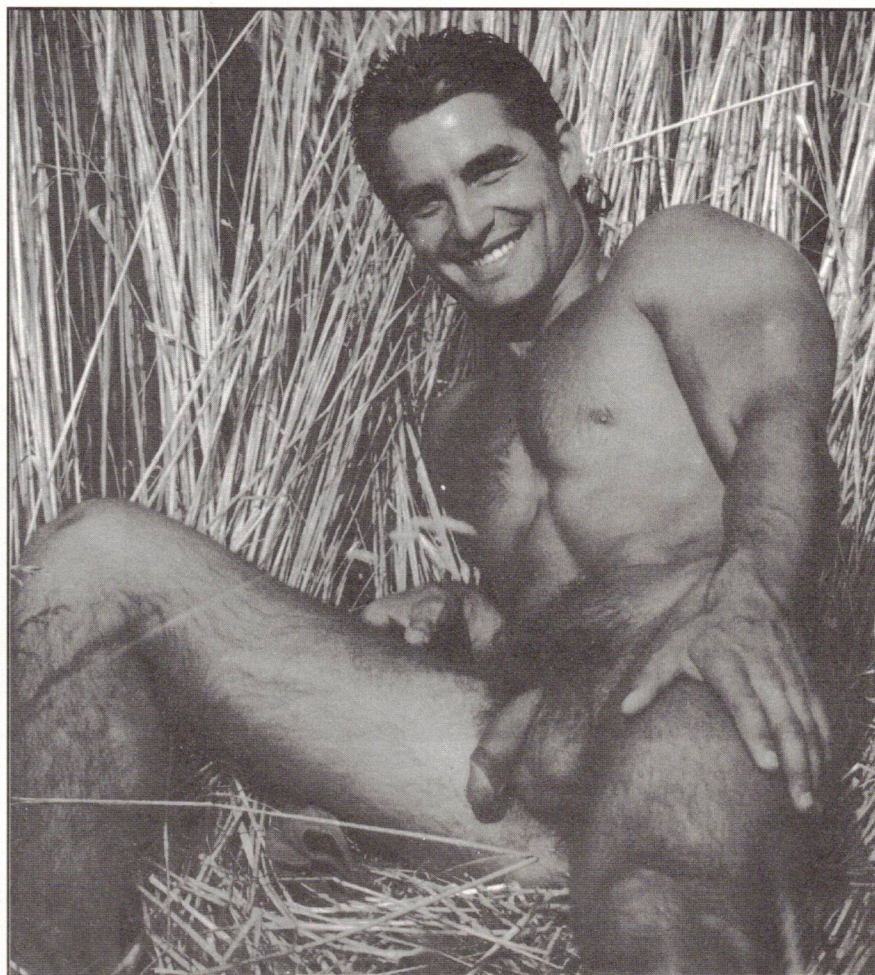
● Sexuální azyl - 3 gayové ze Slovenska, kteří se vzhledem na svoji orientaci cítili u nás diskriminováni, požádali v Holandsku o azyl. (Národní obroda, 10.6.93)

● New York - „Andělé v Americe“ a „Polibek pavoučí ženy“ získaly ocenění 47. ročníku Tony, což je prestižní cena ve sféře divadelnictví. Je udělována jednou ročně tvůrcům nejpozoruhodnějších dramatických děl. Tony Kurshner, autor hry „Andělé v Americe“, třípůlhodinového dramatu o homosexuálním právníkovi a o AIDS, přebрал osobně ocenění a řekl, že je přijímá jménem „všech homosexuálních bratrů a lesbických sester“. Děj muzikálu „Polibek pavoučí ženy“ vypráví o gay vztahu kadeřníka a marxistického revolucionáře ve vězení v Latinské Americe. (Národní obroda, 8.6.93)

● Kniha Freddie Mercury - byla vydána v českém vydavatelství Premiéra. Je to překlad anglického originálu zachycující životní příběh Freddieho z pera „důvěrného“ přítele R. Skya. Freddie nikdy o svém sexuální životě nehovořil, ale se svojí bisexualitou se netajil, protože vždy raději konal (ve všem)... (Noviny SME, 5.6.93)

● Generál údajně pomlouval Clintona - vojenské letectvo USA vyšetřuje výroky generála Cambella, který dle listu The Washington Post prohlásil, že prezident Clinton „má rád homosexuály, kouřil marjánku, vyhýbal se vojenské službě a byl děvkař“. Pokud se výše uvedené potvrdí, může být stíhán, protože vojenské řády USA zakazují důstojníkům opovrhlivé výroky o vrchním veliteli. (Rudé právo, 12.6.93)

● Mezinárodní konference o AIDS se konala od 6. do 12. června 1993 v Berlíně. Zúčastnilo se jí 330 expertů ze 160 zemí. Ačkoliv se pandemie šíří světem, mnohde dosud diskutují o vhodnosti sexuální výchovy. Leckde brání katolická církev reklamě či užívání kondomů. Přestože AIDS ohrožuje



především rozvojový svět, 95% výdajů na AIDS (prevenci, léčbu a výzkum), ve výši 7 miliard dolarů ročně spotřebují vyspělé země. Stále častěji provází AIDS tuberkulóza, počet nemocných je kolem 5 milionů, zejména v Africe. Z výzkumů vyplývá zajímavá skutečnost - potvrzuje se, že zdaleka ne u všech pozitivních na HIV virus AIDS v klinické podobě skutečně propukne. A. McKean z USA drží zřejmě rekord, byl infikován už v r. 1978, po 15ti letech se cítí zdravý. Tzv. dlouhopřežívající osoby tak dávají milionům HIV pozitivních určitou naději. (Lidové noviny 12.6.93)

● Prezident B. Jelcin podepsal 1. června 1993 zákon, podle kterého již není v Rusku trestný sexuální styk mezi osobami stejného pohlaví. Až dosud hrozil těmto jedincům trest odnětí svobody do pěti let. Ti, kteří byli pro tuto skutečnost odsouzeni a jsou dosud ve výkonu trestu, mají být asi do 1 měsíce osvobozeni. (Rudé právo, 2.6.93)

● S. K. Neumann, národní umělec a básník proletariátu v knize „AntiGide“ na str. 111 píše: „Otázka homosexuality je složitější. Pro nevelké procento lidí je homosexuální úchylka věcí přírody, tito lidé bývají nadan

a dobří. Je nesmyslné a nespravedlivé, když jsou pronásledováni, či posměchem, či zákonem, měli by být spíše chráněni před vydíráním“ (dr.V.P.)

● Spolu proti AIDS: 15 nejdůležitějších farmaceutických společností na světě spolupracuje, aby objevili úspěšnou léčbu AIDS. Jde o spolupráci ve světovém měřítku. Po 1 roce jednání se do spolupráce zapojila všechna významná výzkumná střediska, zabývající se virem HIV. (Pravda, 22.4.93)

● Muži jsou...

17 - 20 let - jako flétnista: připraví si nástroj a hraje

20 - 30 let - jako houslista: pět minut ladí a hodinu hraje

30 - 45 let - jako basista: hodinu ladí, pět minut hraje

45 - 55 let - jako trombonista: dvakrát zabručí a je konec

55 - 65 let - to už jiný ladí, jiný i hraje

65 - 70 let - jako dirigent: neladí, nehraje, jen ukazuje

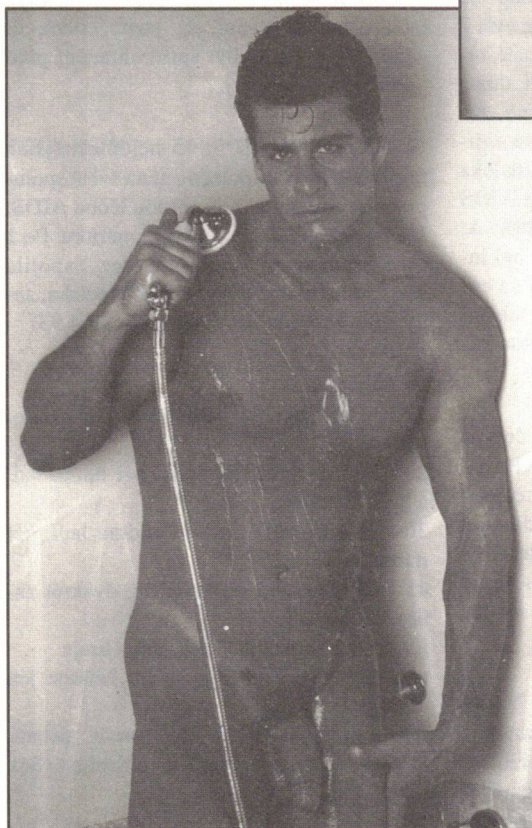
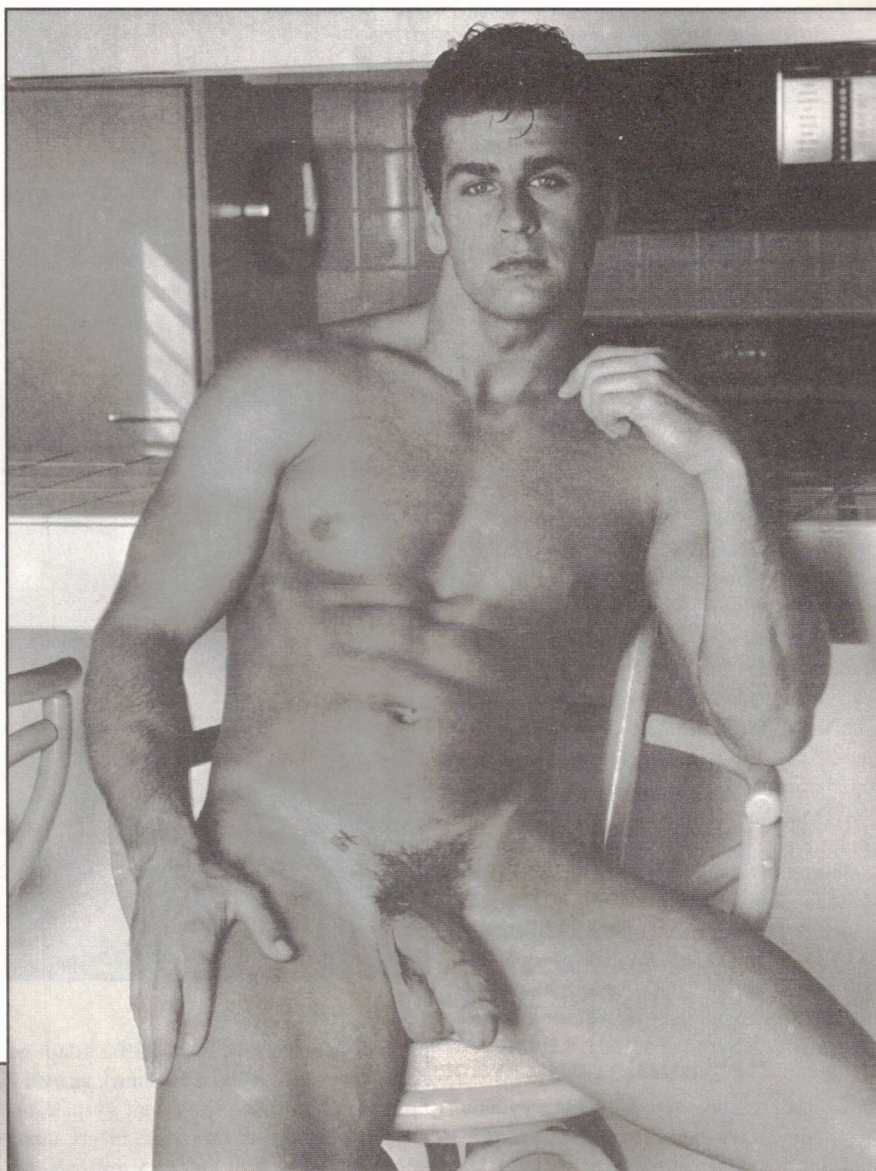
70 - a výše - jako hudební teoretik: neladí, nehraje, neukazuje, pouze o tom mluví (Sex a fór, II/93)

AL PARKER - IN MEMORIAM

17. srpna tomu bude 1 rok, co zemřel na následky AIDS ve věku 38 let Al Parker, známý gay populaci jako představitel a herec gay erotických filmů.

Al Parker, vlastním jménem Drew Okun, byl mužným, dobře stavěným a vyvinutým prototypem amerického gaye, tak jako ho známe z ulic a diskoték San Francisca a New Yorku. O jeho popularitě svědčí jeho hvězdná porno kariéra a řada gay filmů, které v posledním desetiletí natočil. Připomeňme si filmy Wanted, Lollipop's a Turned On.

Al Parker vyrostl ve státě Massachusetts, v Bostonu studoval medicínu. Svou slabost k mužskému pohlaví prý objevil při popfestivalu ve Woodstocku. Přesídlil do Los Angeles a zde na západním pobřeží v Kalifornii na něj čekala filmová, téměř hollywoodská kariéra. Richard Cole, přítel, s nímž ho pojilo nerozlučné přátelství až do jeho smrti v roce 1986, rovněž na AIDS, byl motorem Al Parkerovy filmové a video kariéry. V Colt Studios obdržel Drew pseudonym Al Parker. Pod tímto jmé-



nem se stal světoznámým. Byl „značkovým produktem“ gay erotických filmů firmy Surge Studie. Jeho fotografie se pravidelně objevovaly v gay časopisech.

Pozornost vzbudil v r. 1990, kdy se podrobil operaci penisu. Jako většina Američanů, byl i on obřezán (cut), při chirurgickém zákroku byla zbylá kůže přetažena a tak byla znovu „vytvořena“ předkožka. Tak se Al Parker stal neobřezaným (uncut). Po této operaci se vyjádřil, že nejlepší kus jeho těla (údajně pojištěný u světové pojišťovny Lloyds v Londýně) vypadá tak, jak si ho přál mít. Jeho filmová kariéra měla pokračovat dále - Al Parker, the Uncut Version.

Osud však změnil Al Parkerovy plány. Jeho snaha o propagaci safer sexu jej však připravila o řadu rolí. Přesto však odmítal natáčet filmy, které svádějí publikum k rizikovému chování. Pro švýcarskou AIDS-Hilfe natočil se svým přítelem Safe Sex Video, videoclip, který je možno vidět v západoevropských gay barech a jiných zařízeních. O pozitivním přístupu svědčí i to, že výtěky Surge Studio jsou dnes v plné míře ve prospěch AIDS oddělení Ward 5a- General Hospitals v San Franciscu.

Ideální gay zemřel předčasně. Postava Al Parkera zůstane neodmyslitelnou součástí gay subkultury 70. a 80. let, která nám zůstane zachována na jeho videokazetách.

- Eagle -



JAK TO BYLO POPRVÉ...

U holiče

Na prázdninách po druhém ročníku průmyslovky jsem byl jako obvykle u babičky v S. Přijel jsem už v pátek před obědem. Babička mne přivítala a hned vyřizovala, že už tu byl Franta od sousedů, jestli prý nepůjdu na koupaliště.

Franta byl na koupališti vždycky velký pán. Vedoucího tam totiž dělá jeho strýc a tak má Franta kabinu jen pro sebe. Zařídil se tam dobře, má všechno, nač si jen vzpomene. Jen co jsme se svlékli, vytáhl ze skrýše za trámem porno. Bylo sensa, ocasy se nám hned postavily.

„Ty máš ale péro!“ obdivoval jsem. Nikdy předtím jsem ho Frantovi stát neviděl.

„To nic není, Vaňous má většího!“

Civěl jsem nechápavě.

„Přece holič! Copak ho neznáš?“

Došlo mi to. Říkalo se tu o něm, že je na kluky.

„Zkouší ošahávat skoro každého“, do dal Franta.

Od té chvíle jsem na nic jiného nemyslel. Jaké to asi je? Rychle jsem se rozhodl. Vymluvil jsem se na bolení hlavy a vyrazil do města.

V krámku bylo prázdko. Jen jsem vešel, prohlásil pan Vaňous, že už beztak bude zavírat. Stáhl za mnou roletu.

„Ani ti v tom horku nedám přehoz,“ pravil.

Během stříhání okolo mne holič neustále poletoval. Tlačil se mi mezi kolena, přibližoval se až k rozkroku. To se ví, že se mi ocasy postavily. Vaňous ale jakoby nic. Jen se stále rozplýval, jaký že jsem hezký chlapec. Když pak došlo na ometání košťátkem, zalíbilo se holiči nejvíc na mém klíně.

„Jak se ty potvůrky na tý látce drží,“ lamentoval a jal se pomyslné vlasy smetat rukou.

„A co nám to tu trčí,“ přestal hrát nevšímavého. Jemně mi přes trenky sevřel úd do dlaně. Držel jsem. Ocas mi div nepraskl. Vaňous odtáhl gumu trenek, dřep si a vzal mi ptáka do pusy. Páni, to bylo! Ale jen chvíli, pak se mi už klacek rozškubal. Holič na to nebral vůbec ohled.

Sotva jsem vytekl, cítil jsem se dost blbě. Tak nějak zahanbeně a zklamaně.

Zvednu se a zmizím! Zaplatil jsem, vnutil si zvednutí rolety a mazal domů.

Nepříjemné výčitky mne opustily až večer v posteli. Vždyť to bylo docela fajn!

Ráno přiběhl Franta. Jestli mi už dala hlava pokoj? Zalhal jsem, že ještě ne, protože jsem si těsně před tím vzpomněl, že plavky zůstaly u holiče. Počkal jsem, až Franta zmizí a loudal se k náměstí.

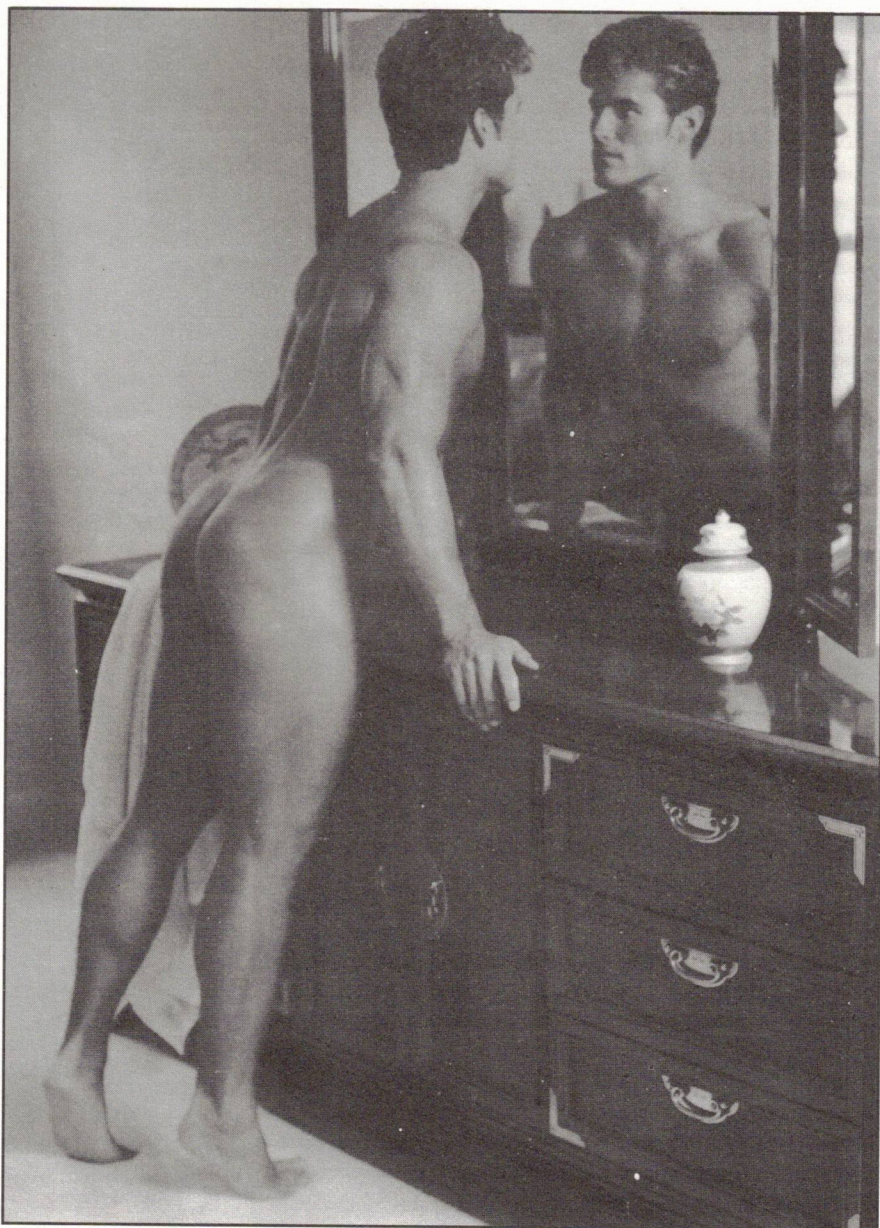
Pana Vaňouse jsem zastihl na zahrádce. Zavedl mne do domu a poprosil, abych mu ukázal, jak mi plavky sluší. Jen jsem si však stáhl trenky, přísál se mi holič opět na ptáka. Pak se svlékl taky a chtěl, ať mu ho pohoním. Zíral jsem na jeho opravdový

kus. Vypτάval se mne, jak se mi to líbilo. A že bychom to mohli za chvíli zase znovu spolu zkusit.

Vzal mě rukou za péro a nacpal si ho do úst. Klečel přede mnou a chtěl, ať hodně přirážím. Nedovolil mi ho vytáhnout dřív, než jsem byl hotov a dokud si ho on taky nevyhonil. Když bylo po všem, umyl mi úd a pečlivě utřel. A mám prý ještě přijít!

Babička nemohla pochopit, že jsem byl po celé prázdniny tak vzorně ostříhán. Vysvětlovala si to mou dospělostí.

(db)



UTĚŠITEL

Kolega Mirek z práce náhle onemocněl a protože si nosíval práci domů, musel jsem vyslechnout výtky od spolupracovníků, že to, co šéf právě potřebuje, má Mirek doma.

Vydal jsem se proto navštívit kolegu Mirka doma. Pršelo jako z konve a tak jsem úplně promokl, než jsem našel jeho malý domek na kraji města, v němž bydlel sám.

Otevřel mi v lehkém županu a v jeho očích zajiskřila radost, že mě vidí. Pracovní fascikl samozřejmě ležel nedotknutý na stole. Když Mirek odešel do kuchyně připravit něco k pití, zalistoval jsem ve fasciklu z práce v naději, že hned narazím na šéfem hledané podklady, bez nichž bych se neměl dnes vrátit. Náhle jsem však objevil něco, co sem nepatřilo. Jedno číslo dánského gay časopisu Show-boy. Tento časopis samozřejmě znám, ale že ho bude mít Mirek u sebe mě vůbec nenapadlo... Pod deskami však bylo ještě něco..., imitace mužského údu z černé hmoty na baterii velikosti policejního pen-dreku.

Těžce jsem dosedl do pohovky. Co teď? „Pendrek“ jsem zamaskoval zpět a fascikl položil na původní místo. Přemýšlel jsem, jaké by to s Mirkem asi bylo...

Hostitel přinesl kávu a láhev červeného vína. Už to znám, řekl jsem si. Uvidíme, jak zareaguje. Vzal jsem do ruky zmíněný fascikl a kochal se pohledem, jak Mirek sleduje pohyb mých prstů. Tu jsem vytáhl ze složky časopis a s maximálně naivním výrazem v tváři se zeptal: „Co to je?“ Mirek byl červený až za ušima, začal koktat něco o tom, že mu to tam asi někdo podstrčil. Listoval jsem zálibně časopisem a pomalu prohlížel mladé fotomodely. A tu ze složek vypadl i „černý utěšitel“... Abych si nepřipadal tak bezcharakterní, listoval jsem v klidu dál a jen tak mimochodem na půl úst jsem utrousil, že to znám, protože to mám doma. Mirek byl zmatený, nevěděl, jak se zachovat. Nemohl jsem ho v tom nechat. „Být tebou, tak tohle bych taky nepoužíval“, ukázal jsem na „hadici“, já totiž dávám přednost tomu, co je „in natura“...

Skutečnost, že jsem ucítil na zipu od kalhot Mirkovu ruku, mě už nijak nepřekvapila. Využil mé nerozhodnosti a během několika okamžiků vklouzlo mé

mužství do Mirkových úst. Jeho horké rty a hbitý jazyk vyvolávaly příjemné vzrušení. Nezbylo mi nic jiného, než se těm pocitům příjemně oddat...

Tu noc na syntetickou náhražku Mirek nesáhl. Zato já jsem k ránu vypadal pod obraz, ale velmi spokojený. Tolik pěkných okamžiků jsem s manželkou ani jiným mužským dosud nezažil. Muži prožívají vášeň i něhu jinak než ženy. Sami vědí,

kde je jejich slabá strunka, jíž lze snadno a spolehlivě rozehrát.

Do zaměstnání jsem dorazil jen tak tak včas. Vytáhl jsem na stůl Mirkův fascikl z tašky a rozevřel ho. Ten mizera mi přibalil i tu černou náhražku... Bylo u ní sdělení: „Teď už ji nepotřebuji, ten Tvůj je totiž „in natura“ o mnoho lepší!“

- p -



COSI FAN TUTTE

Třeba mnozí z Vás namítnou, že je nezajímají lovecké finesy opačného pohlaví, že jich se to netýká. Omyl, týká se nás to všech. Každý jsme svým způsobem důvěřivým, každý zaslechneme občas lákající zpěv Sírén.

Není to tak dávno, kdy pražskou svatební síň vzrušilo nesmělé ženichovo NE; na otázku oddávajícímu znovu třikrát opakované. Šlo o vynucený a podplacený sňatek dívky ve vysokém stavu těhotenství s mladým Gayem. Vše zosnovala, zorganizovala a zaplatila známá pražská umělkyně. Proč? No přece aby budoucí děťátko mělo tatínka, když pravým otcem byl její manžel.

Jednou se to nepovedlo, ale kolik našinců má takovou odvahu?

Další případ:

Jistá paní Věruška, dvakrát „nešťastně rozvedená“, se rozhodla, že zkusí štěstí mezi Gayi. A vedlo se jí. Jako pokladní divadla měla výběr veliký, a tak se přes vstupenky na jinak beznadějně vyprodaná představení zahraničních souborů, dostala až do prominentních Gay rodin lékařů, věd, pracovníků, výtvarníků. Velice vstřícné chování a další seznámení jí otevřely možnost výhodného

sňatku s bohatým vídeňským podnikatelem. Ještě za totalitního režimu měla možnost kdykoliv navštívit Gay manžela. Přijížděla z Vídně vystrojená a ošperkovaná jako kněžna, ale záhy i s poslední vůlí. Dnes vlastní dva domy na Marienhilferstrasse, pobírá nemalé částky za jejich pronájem a opět loví solventní starší Gaye. Co kdyby....? Paní Karolína neuspěla za mlada jako tanečnice a tak se dala na psaní kritik. Vymetla všechny ateliéry výtvarníků scén, kostýmů, mistrů aranžérů, krejčích. Byly z toho nemalé zisky. Tu originál na plátně, tu originální róba. Dary přijímala nesmírně ráda a nedávno vysoudila velikou pozůstalost, protože rok byla přihlášená jako spolubydlící k těžce nemocnému staříčkému našinci. Jeho poslední vůli však vydírala léta před tím než se k němu úředně nastěhovala.

Všem těmto „medoedkám“ však vévodí paní Ela.

Dělá pasačku - ano čtete dobře, mladým Gayům. Dobře ví jaký je zájem západních pedofilů a efebofilů o české nedospělce. Paní Ela ovládá němčinu i angličtinu a pilně odpovídá na všechny Gay zahraniční inzertaty. Ostatní je pro ni už hračkou. Ze síd-

lištního skromného bytu změnila působiště do přepychové vily. Mezi diplomatickými sídly by těžko kdo hledal rafinovaně vedený Gay bordel. Paní Ela dobře ví, že dodnes legislativa na její fungující podnik nezná postih. A tak - ...carpe diem... (trhej den).

Proč to všechno píšu?

Nevěřte, znovu a důtklivě žádám, žádným sebeandělštějším nabídkám opačného pohlaví. Sírénám jde opravdu jenom o majetek. My, Gayové, jsme jim nevhodnějším objektem k bezuzdnému vydírání pod maskou hrané přátelské účasti.

Dodnes mi znějí v uších pravdivá a varovná slova dávno zemřelého pražského Gaye-lékaře: „Majetek buzny patří zase buzni!“ A jste-li naprosto sami, odkažte vše raději kamarádovi, byť s ním nežijete.

TAKOVÉ JSOU VŠECHNY

co čekají za pár vlídných slov na celoživotní sbírku starých šálků, obrazů nebo sošek.

Poznámka: jména dam jsou samozřejmě nepravá.

- ZdZ -

FILM

Nenávist k sexuální odlišnosti

„Green on Thursdays“, film, který obrací pozornost veřejnosti na zločiny z nenávisti, byl osvětlením i pro jeho tvůrce. Režiséri a současně producenti Deirde Haislipová a Dean Bushala měli pouze malé znalosti o násilí proti homosexuálům a lesbičkám a o počátcích boje proti takovému násilí.

„Oba jsme heterosexuální, takže to, co jsme zpočátku znali, jsme věděli jenom z obyčejného tisku,“ prohlásil D. Bushala. Teprve v poslední době hromadné sdělovací prostředky více informují o zločinech páchaných na lidech s nestandardním sexuálním životem.

Mladí tvůrci D. Bushala a D. Haislipová dokončili studium na univerzitě v Syracusách ve státě New York a krátce na to, v létě 1991 se přistěhovali do Chicaga. Se svým podnikem Red Branch Production se usadili v místě, kde se nachází několik barů pro homosexuály a také několik barů heterosexuálních sportovců. Takové „soustředění sil“ muselo dříve nebo později vyústit v konflikty. V té době začínala v Chicagu činnost i sebeobránná skupina Pink Angels - Růžoví

andělé.

D. Haislipová a D. Bushala na „Green on Thursdays (Styk vždy ve čtvrtek)“ pracovali déle než rok. Z jejich práce vznikl celovečerní dokumentární film, ve kterém drasticky i jímavě vypovídají lidé, kteří byli fyzicky napadeni pro své sexuální sklony. Film si všímá i organizovaných hlídajících skupin, bojujících proti přepadávání stejnopohlavně žijících osob, jako je například skupina Růžoví andělé.

Diváci se v tomto díle mohou seznámit s tím, jak velký rozsah mají násilnosti proti homosexuálům, a obětem přepadení by film mohl ukázat, jaké pomoci se jim může dostat. Autoři také doufají, že vyvrátí homofobní názor veřejnosti, že oběti těchto přepadení útočnický k surovostem vyprovokovaly.

„Máme mnoho heterosexuálních přátel, které film velice zaujal, když se na něj dívali,“ prohlásil D. Bushala.

„Za ten rok práce na filmu jsem se já sama zbavila protihomosexuálních předsudků, o kterých jsem ani nevěděla, že je mám,“ svěčila se D. Haislipová.

Na začátku a na konci filmu se objevuje velmi působivý text, zabývající se strachem z přepadení a zbití a všeobecnou homofobií ve veřejnosti.

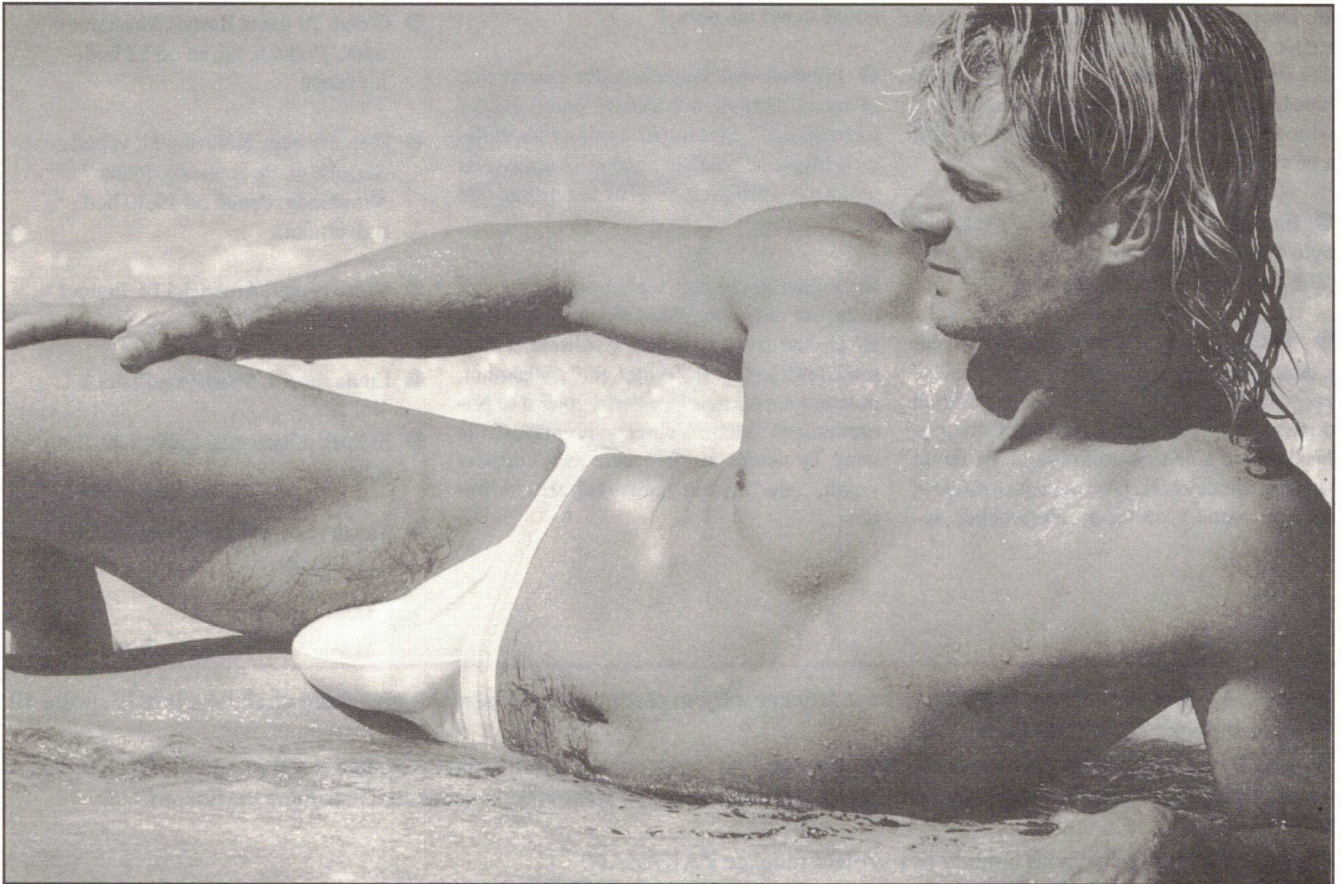
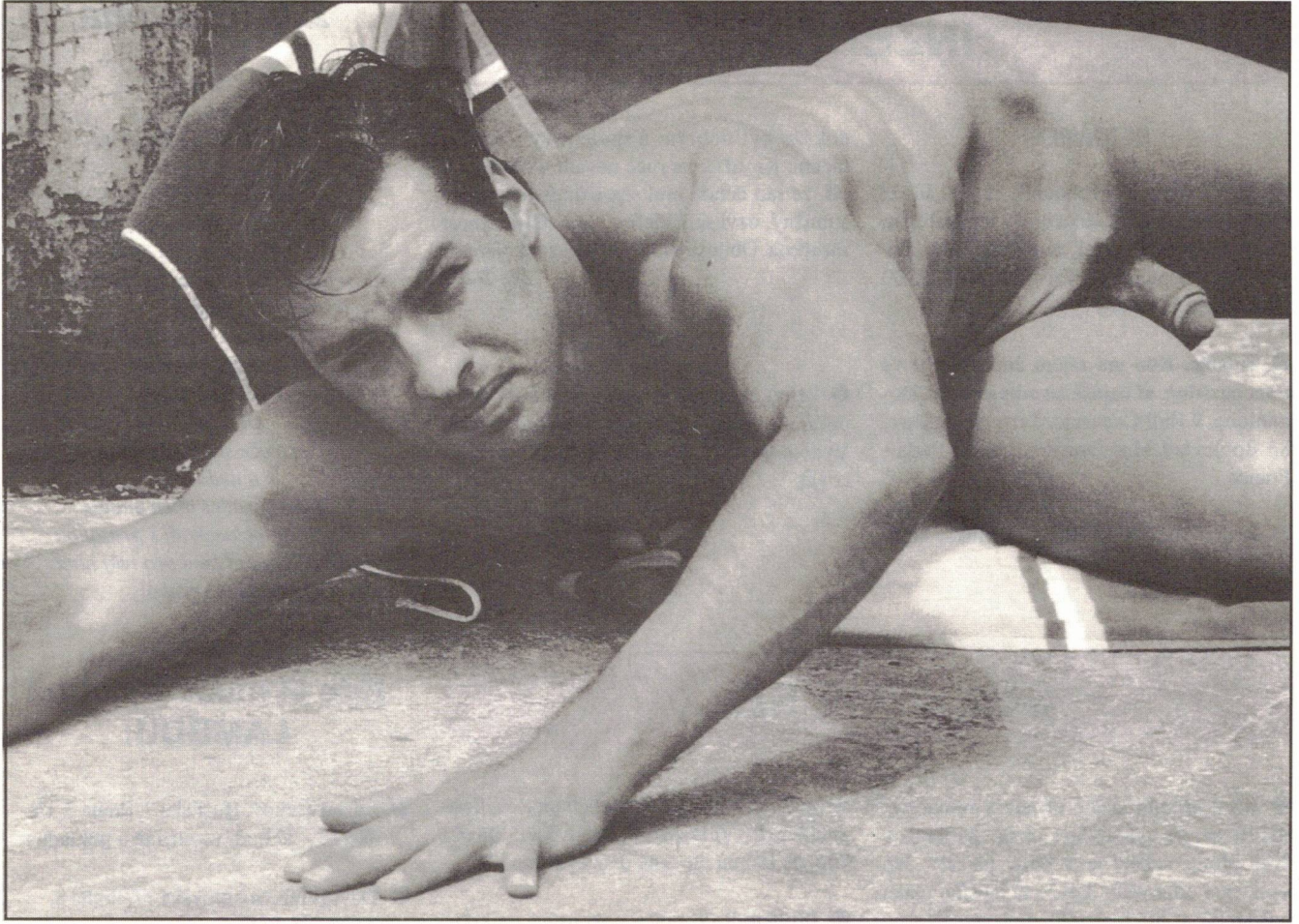
„Hvězdami“ dokumentu jsou aktivisté sebeobránných skupin a oběti různých přepadení. Jednou z nejsilnějších pasáží je rozhovor s Ronem Cayotem, homosexuálem, který byl postřelen z auta plného homofobů, pořvávajících proti homosexuální urážky. Cayotovi musela být po zranění voperována náhražka hrdla.

„Ptal jsem se, proč já? Nikomu jsem nic neudělal. Byl jsem celý život slušný člověk. Musel jsem hodně makat, abych si vydělal na to, co mám. A potom mi někdo v tisícině vteřiny všechno vezme,“ říká Cayot hlasem dnes velmi skřípavým.

Haislipová a Bushala považují jeho duševní sílu a vytrvalost za inspirující. „S tak silnou osobností jsem se ještě nesetkal,“ soudí D. Bushala.

Outlines, březen 1993

překlad: - ard -



INZERCE

SEZNÁMENÍ

● SRN: Německý obchodník, 35/190, hledá milého, hezkého mladíka do 22 let. Nabízím Ti spolubydlení, práci, auto, atd. Nabídky s fotkou v němčině na: Postfach 4602, 2900 Oldenburg, Germany

● Francie: Kdo má zájem dopisovat si ve francouzštině, ať napíše na adresu Ferat Dominique, 9 Hall Copernic, Terrasse du Parc, 83 Boulevard Mac Donald, 750 19 Paris - France

● Praha: 30/184/73 Hledá bi kluka, který

dokáže být dobrým a spolehlivým kamarádem. Kroužek na ruce nevadí. Pokud uvítáš, že rád dělám oral sex a umíš být něžný a mužný, ozvi se. Telefon vítán. Diskrétnost zaručena. Oboustranná důvěra i spokojenost.

Zn. 26/93

RŮZNÉ

● 21letý Bulhar hledá podnájem za solidních podmínek a přiměřenou výšku nájmu. Vypomohu v domácnosti. Budu v Praze pracovat.

Zn. 27/93

Zloděj světla

*Přišel jsi
Odešel*

*Jen v dlaních zůstalo mi
sladké trnutí
a smutek ANTE PORTAS
a na mě šiji rudý otisk falše
I světlo jsi vzal s sebou
a tak tu sedím potmě a počítám
jak daleko už může být tvůj vůz
na cestě do nového objetí
k další černé lži
a černé kávě
Už tě nechci
protože slíbíš všechno
a nedáš nic
a ještě kradeš oheň naděje
Naštěstí noc nechodí s prázdnou
a světla hvězd jsou pro tvůj hlad
příliš vysoko*

J.J.

SMĚJEME SE ...

● Kluk přistihl svého přítele s milencem. Rozběsní se a vyhodí ho z okna. „Proboha“, křičí přítel, „vždyť je to deset pater!“ „No a co,“ zní odpověď, „když má lepšího ptáka než já, tak ať lítá!“

● Do prodejny se zeleninou přijde kluk a chce celer. „Celer nemáme...“ odvětví prodáváčka. „Máme ale pórek, ten má stejný obsah fosforu jako celer.“ „Milá slečno,“ odpoví kupující, „já potřebuji aby mi stál a ne svítíl!“

● Baví se dva kluci v gay baru. „Tak jaké bylo tvoje včerejší milování?“ „Perfektní, ještě dnes mám zapálené mandle!“

● Na faru nastoupil mladý farář. U zpovědi k němu přišel dvacetiletý kluk a upřímně se zpovídal. Na otázku, jaký má největší hřích odpověděl, že si nechal vykouřit od spolužáka péro a že to bylo krásné... To faráře zaujalo, ale nevěděl, jaké má dát rozhrěšení a tak se zeptal kostelníka: „Poslouchej, ko-

stelníku, co dával můj předchůdce za kouření péra?“ - A kostelník odpověděl: „Já nevím jak komu, ale mně dvacet korun...“

● Přijdete-li do práce pokousání na krku, nevykládejte, že to je od psa. Ten by rozhodně nebyl tak něžný!

● Příběhne vyděšený důchodce na strážnici: „Pane strážmistr, v parku se perou šlapky s buzičkama!“ Strážmistr vyskočí ze židle, v rychlosti se přičísne, začne si upravovat uniformu a přítom říká: „Tak to musíme těm našim pomoci!“

● Vojáci pochodují v plné polní a tu vidí baču, jak pase ovce. Mají žízeň a tak si každý chytne ovci a na povel velitele si dojí mléko přímo do úst. Velitel velí: „Stisknout, potáhnout, polknout!“ Jeden z vojáků se přitom hrozně šklebí. Velitel se ho ptá: „Co je tam? Ty nemáš žízeň?“ „Ale ano,“ odpoví voják, „ale já jsem nafasoval zrovna berana...“

Kde si můžete koupit LAMBDU:

- Lázně Žižkov, Husitská 7, Praha 3, Út - Ne 15 - 22 hod. ve vitríně u pokladny
- David club, Sokolovská 77, Praha 8, otevř. od 20 hod.
- G club „U tlustý Berty“, Macharovo nám., Praha 6, pá, so od 22 hod. - u výčepu
- Mercury club, Kolínská 11, vchod ze Slezské ul. do suterénu, Praha 2, Vinohrady, denně od 19,30 hod., u dveří
- Video center, Americká 14, Praha 2, u pokladny
- Linda shop, J. Masaryka, Praha 2
- Sklípek u Richarda, Lužova 29, Brno, u baru
- Tabák - noviny, nádraží Roudnice n.L., 1. nástupiště

LAMBDA - vydává redakční kolektiv. Adresa redakce, příjem předplatného, inzerátů a příspěvků : Lambda, box 13, pošta 10, Černokostelecká 20, 100 00 Praha 110.

Za pravdivost a původnost příspěvků odpovídá autor. Příspěvky nejsou honorovány. Redakce si vyhrazuje právo na redakční a stylistické úpravy textu. Příspěvky nemusí být vždy souhlasné se stanoviskem redakce. Distribuce vlastní sítí.

Reg. č. 46 824

Přetisk jakýchkoli příspěvků lambdy bez svolení redakce ZAKÁZÁN.